

И бързо литнахъ, къмто тамъ
Какъ стигнала съмъ, туй незнамъ!

Съ другарки мили бодро всички
Летѣхме съ устрема на птички
Надъ ниви, поля и гори
Отъ вечеръ късна до зори! . . .

Ний радостни, честити бѣхме
Надъ земни миръ кога летѣхме,
Но вѣтъръ хладенъ ни смрази
И бурни устремъ ни срази!

Пета снѣжинка:

Горчива сълзица сирашка,
Подъ стрѣха гнила, сиромашка
Въ единъ нещастенъ часъ
Отронена бѣхъ азъ!

И литнахъ къмъ звѣздитѣ ярки,
Дѣ съ вази срѣщнахъ се, другарки...
И отъ небето долу днесъ
Приятна нося ази вѣстъ!

Отъ тамъ за майката вдовица,
За рожбитѣ ѝ — три дѣчица,
Отъ Бога милостивъ
Просихъ животъ щастливъ!

Петтѣхъ снѣжинки:

Дѣцата мѣнички по двора
Отъ насъ ще правятъ мечки, хора
И бой ще водятъ съ валки
По улици, пързалки!

Подъ насъ кокиче ще напжпи.
Слѣдъ него пролѣтъ ще настжпи,
А съ нея сладка радостъ,
Цвѣтя, животъ и младостъ . . .

